

tid i Haandværk og Industri, som noget Land i Europa har. Jeg har hørt i Dag af den ærede Ordfører, at Arbejdstiden var $9\frac{1}{2}$ — $10\frac{1}{2}$ Time, og tidligere af det ærede Medlem fra Kristianshavn (Hørdum), at 10 Timer havde vi, og dette bestyrkes jo ogsaa ved offentlige Beretninger. Det er godt at have en kort Arbejdstid, det er godt, at vi have en kortere Arbejdstid end Norge og Sverige og kortere end Svejts og Østerrig; særlig er det godt, at vi have den kortere end de Lande, hvor der er en Lovgivning derom, og vi saa den ogsaa en kortere endnu; men jeg bestrider aldeles bestemt, at det vil lægge en Tomme til vort Kulturtrin, dersom vi vedtog en Lov, som sagde: Ud over den og den Tid maa I ikke arbejde. Nej, det kulturelle Standpunktts Højde betinges netop af Overenskomst mellem Arbejder og Arbejdsgiver i de paagældende Industrier. I England, i hele Kulindustrien, kan der taales en kortere Arbejdsdag, der gøres Arbejderne fuldstændig bekendte med Arbejdsmarkedet, med Salgsmarkedet, med Betingelserne i det hele, og ere ligefrem Deltagere i Forretningen. Der udvikles Arbejdernes tekniske Dygtighed i den Grad, at Arbejdstiden kan forkortes. I en Industri bliver Arbejdsmaskinerne saa fuldkomne, at Arbejdstiden kan forkortes. Alt dette har bidraget dertil og desuden ogsaa de Herrer's fuldtændig legitime og vellykkede Bestræbelser for ad Organisationens Vej at bringe den ned. Men det er ikke Tegn paa høj Kultur, vi lægge ikke en Tomme til vor Kulturs Vækst ved at sætte ind i en Lov: I dette Land maa ikke arbejdes mere end 8 Timer. Hvis det var rigtigt, maatte det blive særligt Tegn paa høj Kultur, hvis der stod: I dette Land maa der ikke arbejdes eller kun arbejdes f. Eks. en Time. Skulde vi derved blive mere civiliserede Folk, fordi vi forhød at arbejde? Nej, det er slet ikke Tilfældet, men derimod er det rigtigt nok, at hvor det uden Lovgivning, uden Tvang viser sig, at Arbejdstiden efterhaanden gaar ned, der er det Tegn paa en intelligent, en dygtig Arbejder- og Arbejdsgiverstand og paa en blomstrende Industri. Saa siger den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, at Flertallet af Arbejderne ønsker et saadant Forbud. Saa, det ærede Medlem maa jo vide, hvad han siger, men jeg vilde have fundet det rimeligt, om han, naar han har Visshed for, at Flertallet af de Menneker, denne Lov omfatter, ønsker denne Begrænsning, da havde lagt det frem for os, thi det skylder han os, men det saa vi formodentlig senere. Smidlertid har han ikke anført nogen Ting derom, og jeg maa sige, at jeg tvivler stærkt paa, at den ærede Ordfører eller samtlige

Forslagsstillere fra Flertallet af de i Handel, Søfart og Kontorvirksomhed beskæftigede Personer have noget Mandat til at indbringe denne Lov, og jeg vil sige, at naar de ikke fra de paagældende Personer have nogen Udtalelse om, at man ønsker sin Arbejdstid tvangsvis indskrænket til 8 Timer, maa det forekomme i alt Fald ganske overordentlig besynderligt, at man her fremlægger paa deres Vegne et Forslag i denne Retning. Jeg kan da sige, at paa et Tidspunkt, hvor vor Handel, Transportvæsen og Søfart arbejde og bør arbejde, saa det, ligefrem sagt, knager i Tollene for at vinde fremad, kan jeg paa Forhaand sige, at i de Virksomheder vil der ikke blive Flertal for det ærede Medlems Mening om, at vi skulle forbyde dem at arbejde ihærdig, for at vi dog nogenlunde skulde kunne følge med. Det forekommer mig nok for disse Virksomheders Vedkommende at være besynderligt, indtil jeg faar at vide, hvor mange Hundredtusinder af dem der har udtalt sig for den 8 Timers Maksimumsarbejdsdag. Hvad de andre angaar, have vi heller ikke set noget. Men det er jo muligt, ja det er jo næsten sikkert, at det ærede Medlem har Udtalelser om, at man vil have den Begrænsning, som her foreslaas til Fordel for de arbejdsløse.

Hvad Ulandet angaar, har man ogsaa henvist til, at Flertallet af Arbejderne der ønsker denne Reform. Jeg kan kun sige, at de Tal, jeg har set, stemme ikke dermed. Den franske Parlementscommission sendte ved Nytaarstid 1891 mange hundredtusinde Skemaer ud til Udfyldning saavel af Arbejdere som af Arbejdsgivere, og den fik i alt kun 22,517 Svar paa det Spørgsmaal, om man vilde have en Normalarbejdsdag. Af disse Svar var 5115 Protester mod enhver Lovgivning, 10,817 forlangte en 9—12 Timers Arbejdsdag og kun 5718 fordrede 8 Timer; 4860 bleve sendte tilbage, uden at man svarede noget som helst. Af 46,500 ønskede kun en Tredjedel, at Lovgivningen overhovedet skulde blande sig i Arbejdernes Kontraktforhold, og kun 11 pCt. ønskede den 8 Timers Dag. Alene i Paris var der udsendt 100,000 Skemaer med Spørgsmaal, men kun 7454 bleve sendte tilbage. — Naar man siger, at i England har Flertallet af Arbejderne udtalt sig for 8 Timers Arbejdsdagen, saa er det for saa vidt rigtigt nok, man maa kun undre sig over, at de ikke have gjort det meget før. Jeg for mit Vedkommende tror nok, at man har efter Har vil saa flere Tilhængere i England derfor, thi hvis det bliver internationalt, som man i England og andre Steder forudsætter, bliver det et Slags Monopol for